

Starý Hloubětín – Sokolovská

Máte li chuť opět se trochu projít pojdte s námi. **Fitness stezka Rokytka** je pro takovou letní vycházku ideální místo. Cestu podle říčky Rokytky lemují staré, místy přerostlé topoly, lípy, duby i jasany. Přehřátí ze sluníčka tady nehrozí. Stezka je sice projektovaná pro sportovce ale běžet nebo hned se vrhnout na posilovací nářadí nás nikdo nenutí. Nakonec chůze je také sport.

Pokud se ráno vypravíte, **budou se na vás těšit Zdenka a Mirek.**

Tak takhle vypadal pokus vytáhnout z postele první srpnové sobotní ráno turistickou partu z „jedničky“. A rovnou mezi sportovní nadšence na fitness stezce. Pokus byl úspěšný a to jsme se sešli téměř na druhém konci města ve **Starém Hloubětíně**. Tady se Rokytka, která nás bude celou vycházku provázet velkým obloukem vrací západním směrem ke svému cíli, bývalým vltavským dokům v Libni.

Podle Rokytky lze z Hloubětína jít několika způsoby, ten pravobřežní je pro naši partu nejvýhodnější, není vhodný pro cyklisty a navíc je součástí jihovýchodní **NS Vysočany**. Ta nabízí 17 zastavení u nejrůznějších zajímavostí této městské části. Z Hloubětína budeme dnes sledovat jenom její severní část.

Dopravu z centra máme za sebou, dva nebo tři přechody přes tramvajové koleje, malý svah a jsme u vody. Rokytka nás vítá překvapivě plným korytem po dešťových přeháňkách posledních dnů.

Pár informací kdy fitness stezka vznikla, co všechno nabízí, jak se tady chovat, řádně se protáhnout a rozcvičit než použijeme všechna ta novodobá mučidla. Klidně nám to tablo tyká, prý „**Rozhodně nezapomeň**“ Uvidíme! Pro začátek se spokojíme s chůzí, překonáním klaustrofobie a udržením rovnováhy. Čeká nás chůze po úzkém dřevěném chodníčku bez zábradlí, podle vody a téměř ve tmě. Rokytko se tu spolu s námi ukrývá na pěkných pár desítek metrů do podzemí.

Jsme v pořádku na druhé straně neobvyklého podzemního podchodu Rokytky a rozhlížíme se po jejím okolí protože je cesta podle vody také jihovýchodní naučnou stezkou Městské části Praha 9 a má různá zajímavá zastavení. Pár stovek metrů cesty a jedno z nich je právě před námi.

Kolonie Čína a obecní kolonie Za Aero

To co vidíme na našem obrázku zrovna na chudinské kolonie nevypadá. Přesto tady kdysi byly. Na tablu je jejich stručná historie. Dvě nouzové kolonie vyrostly v druhé polovině dvacátých let, ta hloubětínská nesla název **Čína**. Když zakrývali střechy narychlo budovaných chatrčí, blížil se prý těžký, šedý, bouřkový mrak. Lidé křičeli slezte dolů to bude **čína**. Kolonii to již zůstalo. Posloužily zde vyřazené železniční vagony, obezděné nebo různě upravené.

Kolonie **Za Aero** byla trochu honosnější. Tvořily ji řady přízemních domků s půdou, sklepem a malou zahrádkou. Byla tu i občanská vybavenost. Čtyři konzumy, tři hospody, dvě řeznictví, holírna, mateřská školka, trafiky a obuvník. Lidé tu měli téměř všechno, co potřebovali k životu. Chyběla jenom škola, tu děti navštěvovali ve Vysočanech nebo Hloubětíně.

Cesta vede stále podle Rokytky. Na začátku dvacátého století byly během úprav jejího koryta vysazeny listnaté stromy. Po 120 letech stále některé z nich odolávají zubu času. Na ukázkou jsou tady na louce i ty co neměly takové štěstí.

Blíží se asi polovina naší sobotní vycházky a další pěkné a zajímavé místo, **Park zahrádky** na levém břehu Rokytky. Celé toto území bylo v padesátých letech minulého století rozparcelováno na drobné zahrádky. V roce 2010 byla zahrádkářská kolonie zrušena. Jako základ parku byl na odbočce z Rokytky vybagrován nový rybník a na hraně parku vznikl moderní obytný soubor.

Pojďme se po parku trochu rozhlédnout, Jiřina s Lydií udělaly spoustu zajímavých fotografií a ani z daleka nelze všechny do kroniky umístit.

Tolik nejrůznějšího cvičebního náradí, všechno je potřeba vyzkoušet.

A jdeme dál, stále podle Rokytky

Široký chodník sypaný drcenou kůrou, plechová a drátěná ohrada, ragbyové hřiště, stará tovární hala, další zajímavá zastavení nad Rokytkou.

Ragbyové hřiště RC Praga Rugby je také součástí zdejší naučné stezky. Informační panel u cesty vzpomíná nejen historii klubu samého, ale vůbec historii ragby v Československu. Ragbyový tým Prahy, není jen tak nějaký obyčejný tým, jako následník pražského LTC je historicky našim nejúspěšnějším ragbyovým klubem. V roce 2022 se stali popatnácté vítězi první ligy.

Továrna Praga - hala č. 19, i tady se vzpomíná československá historie. Hala byla postavena mezi lety 1938 - 1942 pro válečnou výrobu. Je to zdařilá funkcionalistická stavba. Po druhé světové válce se sem přestěhovala továrna **Praga**. Montovaly se tu napřed osobní vozy, později proslulé nákladáky Praga V3S „**takzvané větřasky**“. Hala je vedena jako kulturní památka ČR.

Továrna Praga se ale „proslavila i jinak“. Vznikl tady takzvaný „**zvací dopis**“, dopis 99 pragováků sovětské vládě. Ten posloužil vládě SSSR jako alibi pro invazi vojsk Varšavského paktu v srpnu 1968. Pamětní desku připomínající tento akt odstranili od vchodu do podniku až po roce 1989.

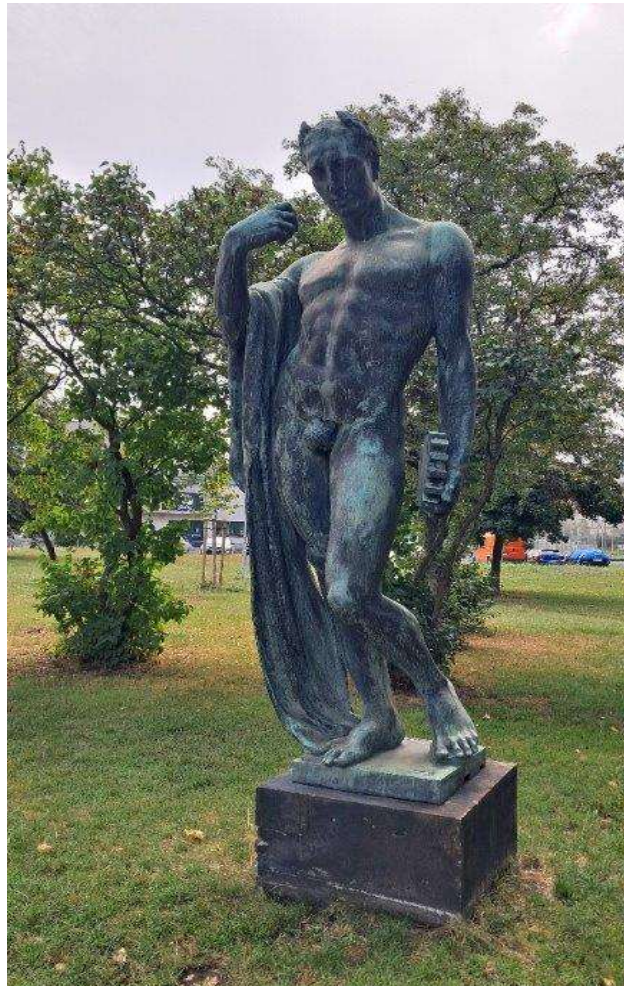
Naučná stezka se nedaleko za halou č. 19 stáčí na sever a opouští Rokytku. Ve Vysočanech míří ještě k dalším významným památkám městské části, včetně její radnice. My zůstáváme Rokytkce věrni a jdeme těsně při břehu k ulici **Freyova**. Míříme k objektu, který nelze přehlédnout. Rokytko se dostává opět na chvíli do podzemí a my jdeme podle plotu k rezidenci Eliška.

Rezidence Eliška, naše předposlední zastavení v parku **Pod lávkou**. Výšková bytová budova Eliška byla dokončena v roce 2013. Jde o druhou nejvyšší bytovou stavbu u nás s výškou 93,6 m. Zároveň to je šestá nejvyšší budova v zemi. Postavil ji Metrostav pro realitní společnost Gaudí za 500 milionů korun. Architekt budovy je Ivan Sládeček a jeho ateliér ARX.

Může se vám zdát, že se Eliška trochu naklání, ale je to jenom momentální indispozice. Dnes, to je v neděli 3. 8. již stála normálně rovně. Má, ale ještě jednu zajímavost, tu nemá u nás žádná další výšková stavba. Její základnou prochází slavná Bémova cyklostezka (v době stavby pražský primátor) napojená na další unikát, prý nejdražší cyklolávkou na světě. Holky ji hezky nafotily a my spolu s cyklisty míříme do parku před novotou zářící vysočanskou polikliniku.

Jsme na konci naší sobotní vycházky v parku jenom kousek od historické Vysočanské radnice. Za příjemného letního počasí jsme se rozloučili u sochy Vincence Makovského. Bronzovou sochu z roku 1938 nazval **Průmysl**.

Praha Vysočany 2. 8. 2025. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, zajímavé fotky pořídily Lýdie Stoupová a Jiřina Žipková.

